

тръпнали въ болката на нѣкаква голѣма тѣга. Да, имаше за какво да се помолятъ сега. И може би, шепнейки нечутата си молитва, тѣ виждаха далечни и свидни образи, виждаха тѣжни очи, безпомощно взрѣни въ тѣхъ.

Когато излѣзохме навънъ, чухме далечни топовни гърмежи. Нѣмаше нищо чудно. Откато минахме границата, всѣки день имаше нѣкъде бой. Това вече не ни смущаваше много. Но тая непрекъсната върволица отъ войници, които идѣха къмъ малката черква, ударитѣ на камбаната, които въ интервалитѣ на топовнитѣ гърмежи звучаха тревожно и рѣзко, всичко това хвърляше нѣкаква траурна сѣнка срѣдъ широкитѣ вълни на безгрижието и суетата въ село, събуждаше въ душитѣ тъмнитѣ предчувствия за една трагична участъ, неизбежна и близка.

II

Изминаха се така нѣколко часа. Топовнитѣ гърмежи зачестиха по-ясно и по-отчетливо. Излизаха вече любопитни, да гледатъ де ставаше боятъ. Съ Рандевъ излѣзохме на една височина надъ селото. Нищо не се виждаше. Навѣрно, говорѣхме си, 1. и 2. бригади иматъ бой. Ние, естествено, сме резервъ. Може би ще стане нужда отъ насъ, може би — не. Все пакъ странна и неоправдана ни се виждаше разпуснатостъта въ цѣлата бригада.